

Men det kan man godt være tilhænger af og alligevel sige nej til ØMU'en. Der ligger jeg meget på linje med David Owen, den tidligere britiske udenrigsminister, som har sagt, at det her også er en kamp for retten til at være en god europæer, selv om jeg siger nej til euroen. Det er muligt, at det ikke kan blive forstået i det her Folketing, hvor man kører de her gamle skyttegravskrige fra for 30 år siden, men jeg vil så til-lade mig at forsøge at komme ud af dem.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Hvis jeg har forstået hr. Holger K. Nielsen ret, så er der i hvert fald et par områder, som SF gerne vil opprioritere. Det er bl.a. minimumsregler for selskabsbeskatning, grønne afgifter, miljøafgifter osv.; hele det område er noget, hvor det giver mening at have grænseoverskridende samarbejde. Så meget tror jeg jeg har forstået ret af, hvad hr. Holger K. Nielsen siger – hr. Holger K. Nielsen nikker.

Spørgsmålet er så: Hvor tror hr. Holger K. Nielsen at den slags beslutninger bliver truffet henne? Lever hr. Holger K. Nielsen stadig væk i sådan en naiv fantasiverden, hvor man tror, det er noget, der alene bliver diskuteret i Økofinrådet? Eller er det gået op for hr. Holger K. Nielsen, at den slags beslutninger rent faktisk bliver diskuteret i Euro-11? Og hvis hr. Holger K. Nielsen indser realiteterne, at det er dér, diskussionen bliver foretaget, giver det overhovedet ikke mening, at SF ikke vil være med i den diskussion.

Hvis SF mener, at de her områder er så væsentlige at finde fælles europæiske løsninger på, hvorfor i alverden vil man så ikke sidde det sted, hvor man kan bruge indflydelsen til at træffe beslutningerne?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Hr. Holger K. Nielsen vil gerne være med i familien og have indflydelse på det meste, bare ikke det, der handler om økonomien. Så er man selvfølgelig også fri for ansvaret den vej rundt, men så er der jo nogen, der træffer beslutningerne for én.

Men det, jeg vil spørge om, er: Gør de tal, jeg nævnte fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, om, at hvis vi får den rentestigning, går det altså hårdest ud over danske lønmodtagere, ikke indtryk på hr. Holger K. Nielsen? Gør det ikke indtryk på hr. Holger K. Nielsen, at hvis den

beskæftigelsesstrategi, der er ved at blive realiseret i EU, og som er en opfølgning på Amsterdamtraktaten, realiseres, kan vi forvente en stigning i antallet af job i Danmark med 130.000 i løbet af de næste år, hvoraf de 110.000 forventes at være faglærte og ufaglærte arbejdere?

Er sandheden ikke, at med nej et bliver beskæftigelsen over tid mindre i Danmark, end hvis vi får et ja?

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Det, vi kan konstatere, er, at i løbet af de sidste minutter er hr. Holger K. Nielsen ikke blot sprunget ud som glødende tilhænger af mere union på en række områder, men også som markedsøkonom. Hr. Holger K. Nielsen påstod, at det jo ikke er Centralbanken, der sådan sidder, jeg tror, hr. Holger K. Nielsen brugte udtrykket »og sjakrer om renten«, nej det er markedet, der bestemmer renten.

Jeg tror nok, hr. Holger K. Nielsen overvurderer, hvad markeds kræfterne kan. Og i hvert tilfælde er det jo sådan, at det, Den Europæiske Centralbank gør, er at prøve at, om jeg så må sige, korrigere for, at markeds kræfterne kan bringe en ubalance i økonomien, ved, at Centralbanken så beslutter sig for en stigning eller en sænkning af renten – afhængigt af, hvad der er brug for.

Og dér må jeg så gentage spørgsmålet til hr. Holger K. Nielsen: Er det ikke i allerhøjeste grad en grænseoverskridende beslutning, fordi den kommer til at påvirke os alle sammen? Er sandheden i virkeligheden ikke, at hr. Holger K. Niensens nej er et reaktionært nej, fordi alt det, hr. Holger K. Nielsen siger ja til, er det, han har bekæmpet i fortiden, og så snart der kommer noget nyt, så siger han nej?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det sidste er sådan en form for besværgelse, som man kan komme med. Det er jaserne da velkomne til, men jeg synes måske ikke, det fører debatten så meget videre frem.

Der er ligesom lagt meget vægt på, at SF går ind for mere union, fordi vi går ind for et praktisk orienteret samarbejde om grænseoverskridende problemer. Jeg synes ikke, det er mere union.

For mig er union en udvikling i retning at et egentligt Forenet Europa. Det er det, som altid har været tanken bag EF og EU i sin tid, og det